

nalist havde spurgt ham: Er det rigtigt, at De for Øjeblikket fører Forhandlinger bl. a. med Indenrigsministeren om Grundlovssagen, eller hvis jeg var blevet spurgt derom, vilde saa det ærede Medlem mene, at det havde været hans Pligt at svare paa en saadan Maade, at Journalisten forstod, at disse Forhandlinger førtes, eller vilde han mene, at det gensidige Tillidsforhold krævede, at Svaret blev saaledes, at den gensidige, i dette Tilfælde mig paatvungne Hemmelighed blev bevaret? Jeg vil ganske oprigtigt sige til det ærede Medlem, at hvis det ærede Medlem overfor Spørgsmaal, stillede om, hvorvidt disse Forhandlinger førtes, havde røbet en Sag, som han havde paalagt mig at tie med, eller jeg havde røbet den, vilde ingen af os gensidig kunne nære personlig Tillid til den anden.

Udenrigsministeren (Scavenius): Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Elinger) gav ikke nogen helt korrekt Fremstilling af min Udtalelse om Tilliden. Jeg sagde, at man kan ikke vente at faa sine Modstanderes Tillid, og jeg maa ogsaa sige, at den Opræden, det ærede Medlems Partipresse har vist overfor mig og mine Kolleger ved denne Lejlighed, har i den Grad været præget af Partifanatisme, at man deraf vil se, hvor vanskelig Situationen let kan blive, fordi man ikke kan vente Tillid fra sine Modstandere, men disse under ganske futile Paaskud vil gribe Lejligheden til at stemple en som — ja som det er sket ved denne Lejlighed. Jeg maa sige, at min Tillid til Ægtheden af det ærede Medlems moralske Indignation svækkedes unægteligt noget ved den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte Tilfældet Lüttichau, som jeg nævnte i Gaar. Thi hvad var det, der da skete? I en Skrivelse af 20. Januar 1896 til Gesandten i Washington fremkom den da siddende danske Regering med en Opfordring til at indlede Forhandlinger om Afstaaelse af Øerne. Det er ganske rigtigt, at disse Forhandlinger ikke førtes videre, man fandt ikke den Interesse for Spørgsmaalet fra amerikansk Side, som man havde ventet efter de Antydninger, der var kommet fra Washington; men det var 4 Dage efter, Finansminister Lüttichau udtalte sig her i Tinget paa den positive Maade, han gjorde, og paa det Tidspunkt kunde han, hvis Ministeriets egen Politik skulde lykkes, ikke vente andet, end at der maatte være Forhandlinger i Gang. Jeg kunde ogsaa nævne andre Ting, som kunde svække

Tilliden til Ægtheden af den i Øjeblikket rasende moralske Indignation, men jeg tager altsaa dette Tilfælde, som jo er ført frem her.

Det ærede Medlem gav et Referat af, hvad der skulde være foregaaet under en Samtale, som jeg i Januar havde med det ærede Medlem og Landstingsmand Piper. Af dette Referat syntes det at skulle fremgaa, at paa den ene Side havde jeg slet ikke lagt Vægt paa at faa nogen Menings-tilkendegivelse fra de Herrer, men paa den anden Side syntes de Herrer dog at have sagt en hel Del. Det er jo meget vanskeligt Maaneder efter at referere en Samtale, hvoraf der ikke er taget noget Referat, men jeg maa sige, at jeg synes, de to Ting er i Strid med hinanden. Min Hensigt med disse Samtaler — thi det ærede Medlem maa ikke sige om mig, at jeg slet ingen Hensigt har haft — var virkelig at give Partierne gennem deres Formænd Lejlighed til at udtale sig om Spørgsmaalet. Og der blev ogsaa udtalt en hel Del ved denne Lejlighed. Nu har det ærede Medlem anført forskellige Ting, og jeg skal hverken benægte eller bekræfte dem, men jeg vil spørge det ærede Medlem, om han ikke husker et Afsnit af Samtalen, som drejede sig om Spørgsmaal, stillede af det ærede Medlem, om, hvorledes man kunde vente, at det under den nye Situation skulde gaa de danske Pengeinteresser paa Øerne. Det tror jeg nok, det ærede Medlem vil erindre. Det tyder dog ikke paa, at Samtalens Karakter kan have været den, at jeg deraf skulde have faaet det Indtryk, at det var de Herrer's Mening at ville sige mig, at de i alt Fald var imod, at Forhandlingerne fortsattes.

Der er jo af forskellige Talere talt om amerikanske Dementier; og der er blevet sagt, at man har ikke set noget Dementi fra Amerika. Ja, men saa maa det virkelig være, fordi man ikke følger, hvad der der foregaaer, thi saadanne Dementier er fremkommet i Amerika efter de Meddelelser, vi har haft fra Gesandten. Derfor er heller ikke den af det ærede Medlem anbefalede Vej farbar, som han nu siger, vi kunde være gaaet: Man kunde i Forvejen have henvendt sig til hele Rigsdagen gennem dens Partier, for det er jo givet, at saa havde der ikke været nogen Mulighed for nogen Indiskretion. Der er, synes jeg, nogen Tilbøjelighed til at lade alle de Momenter, der har haft nogen som helst Vægt for den ansvarlige Regering i denne Sag, blive til ingenting. Hensynet til Amerika skal blive til ingen-